

‘တောက် ညကစော်အတော်မိတယ်ကွာ’ မိုးလင်း၍အလုပ်ရုံသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်ပထမဦးဆုံးအရင်းမရှိအဖျားမရှိပြောလေ့ရှိသောဒရဝမ် မွန်ကြီး၏အသံဖြစ်သည်။ကြားနေကျစကား ခင်လှိုင် ဂရုမစိုက်တော့ပဲ(တွင်ခုံ)အနောက်မှသံဘီရိုလေးကိုဖွင့်ကာ အဝတ်လဲသည်။

‘ခင်လှိုင် ညကကျွိုင်လေးကအသက်(၁၈)နှစ်ပဲရှိသေးတယ်ကွာ၊သိလား အဖိုးကြီးဖိုက်တာ၊ပလူပျံနေတာပဲ’

စက်ပြင်(မက္ကင်းနစ်)ကိုတင်မောင်နှင့် ဒရဝမ်အဖိုးကြီးမွန်ကြီး(နိုင်လွန်းတင်)တို့ကဝပ်ရှော့၌အတူအိပ်သူများဖြစ်၏။(၆)နာရီအလုပ်စတင်သည်နှင့်ညကအတင်းများကို မွန်ကြီးသို့မဟုတ်ကိုတင်မောင်ကထုတ်ပြန်ကြေငြာတတ်၏။

‘ဘယ်ကသွားခေါ်တာလဲဗျ အကို တင်မောင်’

‘အုတ်ကျင်းကကွ တောက် မှည့်တယ်ကွ အဟီ’

‘ဘယ်နှစ်ချီနှိပ်လွတ်လိုက်လဲ’

‘ဟား မွန်ကြီးချည်းပါပဲကွာ အတင်းဆွဲချယူတယ်’

‘ဟား ဟား ခွေးမသား ငါ့လွဲမချနဲ့ မင်းဘာဂျာမူတ်နေတော့ငါရေချိုးပြီးပြန်တက်လာရုံရှိသေးတယ်’
ဝေါ့ရှော့ထပ်ခိုးပေါ်၌သူတို့အိပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာ ခုမှ ရှက်နေတာလဲ မကြီးမငယ်နဲ့လေ၊ ပြောရအံ့မယ် ချိုချိုစို့မယ် နဲ့ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားပြောနေတာလေ’

‘တော်ပီ မင်းနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ ရှယ်မလုပ်တော့ဘူး’ အဘိုးကြီးက ခလေးဆိုးကြီးစိတ်ကောက်သလိုပင်တူးဘောက်(ဂွ သေတ္တာ)ကိုသယ်လာရင်း ဝုန်း ကနဲပြစ်ချကာ၊ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်ပြောသည်။

ခင်လှိုင်က လူငယ်ပြီပြီ တအားကြုံးရယ်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား အဘမွန် ရှက်သွားပြီ’

‘အလကားကွ ခင်လှိုင် အဲဒီကောင်နဲ့ အပေါင်းသင်းမလုပ်နဲ့ ခိုးစားရင်ခဏလေးနဲ့မိမဲ့အကောင်’

‘ဟား ဟား ဟား’ သုံးယောက်စလုံးရယ်ကြသည်။

‘ပွမ် ပွမ်’

‘ဟော မောင်ကိုလေး လာပြီ’

စက်ဆီများပေကျနေပြီဖြစ်သော အလုပ်ခွင်ဝတ်စုံဘွိုင်လာစုကို ဝတ်ပြီး ခင်လှိုင် ဝပ်ရှော့အဝသို့လှမ်းကြည့်သည်။

တိုယိုတာ အက်(စ်)အီး စပရင်တာကားပေါ်မှဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးကိုလေး ဆင်းလာသည်။ပုံကတကယ်မင်းသားဂျင်းရှပ်နက်ပြာ ဂျင်ပင်၊ဂျာကျနှင့်အတာချီကေ့စ်ကိုကားထဲမှဆွဲယူလိုက်ပြီးကားတံခါး ကို ‘ဝုတ်’ ကနဲပိတ်လိုက်သည်။

ဝပ်ရှော့ထဲသို့ ဝေါကင်းရှူးနှစ်ထောင်ကျော်ကျောတန်ဖွေးကနဲ၊ ဖွေးကနဲ မြောက်ကာဝင်လာသည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဗွီဒီယို သွားရိုက်မလို့’

သူဌေးပင်ဖြစ်သော်လည်းအလုပ်သမားများကိုသူငယ်ချင်းကဲ့သို့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူဖြစ်သည်။ ပြောင်ခြင်း၊ငွေကြေးအခက်အခဲမရှိလက်လွယ်ထို့ကြောင့်ကိုလေးဝပ်ရှော့၌အလုပ်သမားပျော်သည်။

ခင်လှိုင်၊ကိုတင်မောင်၊မွန်ကြီးနှင့်တောက်တိုမယ်ရခိုင်၊နေရသော ထားဝယ်သားထွေးကျော်တို့ကို သာပင်တိုင်အလုပ်သမားအဖြစ်ထားရှိသည်။

‘အဘ ညက ဖါချသေးလား’

တရုတ်သွေးပါသောကိုလေးမှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူငွေးသမီးတစ်ဦးနှင့်ညားမိရာမှကြီးပွားသူ ဖြစ်ရာ အောက်ခြေညက်သည်။ အလုပ်သမား အထာသိသည်။

‘တင်မောင်အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့လုပ်မိပါတယ် ကိုလေးရာ ဆေးငါးရက်လောက်ထိုးယူရတယ်’ အဘမွန် ကလည်းဤနယ်ပြန်နောက်လေ့ရှိသည်။

‘ဆရာတင်မောင် ခင်လှိုင်ကိုဇာတ်သွင်းအုံး’

‘ဟယ် ဒီခွေးမသားလေးက ကရာတေး၊အလေးမ နဲ့ လူကိုပဲမွေးနေတာ အလကား’

‘ခင်လှိုင်မိန်းမတစ်ခါလောက်ချကြည့်ကွ ဒီရောက်ပြီး တွင်ခုံဆရာပဲဖြစ်လာပြီး ခုထိမိန်းမ မချပူး သေးဘူးဆိုတော့ အိုဗာဒိတ်ဖြစ်နေအုံးမယ်’

‘ဒီကောင် သုတ်ရေတွေ သံဂျီးရောင် ထနေမှာပဲ’

မည်သို့ပင်ချွတ်တရားဟောကြ၊စည်းရုံးကြသော်လည်းခင်လှိုင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းခါခဲစမြဲဖြစ်။

‘ကဲ အလုပ် စကြစို့’ ဟုဆရာတင်မောင်ကပြောလိုက်သည်နှင့် တိကျသေချာစွာ အလုပ်၌စည်း ကမ်းတကျဝင်ကြသည်။အလုပ်ကိုတော့သူတို့အားလုံးလေးစားရုံသေကြသည်။

ကိုလေးက ပစ္စည်းစာရင်း၊ယနေ့ထွက်ဝယ်ရမည့်ကားပစ္စည်းနှင့်ရနိုင်သောနေရာများကိုဆရာ တင်မောင်နှင့်တိုင်ပင်ပြီးသည်နှင့်၊စာရွက်ကိုင်ပြီးထွက်သည်။တနေကုန်

ဆရာတင်မောင်က အင်ဂျင်အလုံးလိုက်ချထားသောကားများမှအပါလာအပ်ထားသောကားများကို စစ်ဆေးသည်။ခင်လှိုင်ကတွင်ခုံလုပ်ငန်းမှ ရှုပ်လှိုင်းဖော်ခြင်းပင်စတင်စားခြင်းနှင့်အခြားအသေး

အမွှားပစ္စည်းများခုတ်ရသည်။မွန်ကြီးနှင့်ထွေးကျော်က ဂျီးချွတ်၊ဂျီးဆေး။

ခင်လှိုင် တွင်ခုံစက်သံက တဒီဒီနှင့်ဆူညံစပြုသည်။

‘ခင်လှိုင်မင်းရွာမှာရီးစားရှိလား’ ဘမွန်ကြီးကောက်ခါငင်ခါမေးသည်။

‘ရှိတာပေါ့ အဘရဲ့ ဟဲ ဟဲ ကိုယ်ကကြိုက်တာလေ’

‘ငါ့လခွီး မင် ပြန်မကြိုက်ပူးလား’

‘ကျနော်ကဆင်းရဲတယ်လေအဘရဲ့ ကျနော်ကိုဘယ်စိတ်ဝင်စားမလဲ၊အခု တက္ကသိုလ် ရောက်နေပြီးလေ’

‘ကြိုးစားကာ မင်း ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဖြစ်မှ ဒီဆော်ရဲ့စောက်ပတ်ကိုနှစ်ရာတန်အထုပ်နဲ့ဆိုထားလိုက်’ ဘမွန်ကြီးကခင်လှိုင်ကိုချစ်သည် လူရင်းများနှင့်ညစ်တီးညစ်ပတ်ပြောသလောက်အပြင်လူများနှင့်မူ အင်မတန်စကားနည်းပြီး၊တိုတိုတောင်းတောင်းပြောတတ်သည်။

‘ဒီနေ့ ထွေးကျော်နောက်ကျနေပါလား’ ခင်လှိုင် ပင်နယ်တစ်ခုကို စက်ပေါ်တင်ကာညှပ်နေရင်း ဘမွန်ကြီးကိုလှည့်ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့အမေ ဈေးရောင်းကပြန်မှလာရတာကွ’

‘ထွေးကျော်က ဘယ်မှာနေတာလဲ အဘ’

‘အင်းစိန်လား ကမာရွတ်လားမသိပါဘူး’

အသက်(၁၅)နှစ်ခန့်ထွေးကျော်ကို သူတို့အားလုံးချစ်ခင်ကြသည်။ရိုးသားကြိုးစားသော ထွေးကျော် ဆီပျောက်၊မီးပျောက်လောက်တော့ကိုင်တတ်တွယ်တတ်နေပြီဖြစ်သည်။

‘ဗွမ် ဗွမ်’

‘သောက်ပလုပ်တုတ်’

ဘဲ(လ်)အဲယား ကားဟွန်းသံကြီးကြောင့် ဘကြီးမွန်လန်အော်သည်။အဖြူရောင်ဘဲ(လ်)အဲယား ကားကြီးကပင်စတင်ခြောက်လုံးတတ်စက်ခေါင်းကြီးမောက်ကြွားကြီးမားလှသောဇိမ်ခံအမျိုးအစားတစ်စီးဖြစ် လေသည်။

‘ဦးကိုလေး ရှိလား’

‘ပစ္စည်းသွားဝယ်တယ်’ မေးခွန်းအတွက်အဖြေကလုံလောက်နေပြီးဖြစ်သော်လည်း ကားဖြူကြီး ပေါ်မှတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသည်။

ခင်လှိုင်က ဂီယာဘောက်ပင်နယ်တစ်ခုကိုစိတ်ပါလက်ပါတွင်ခုတ်နေ၏။

‘ဟိတ် ကောင် ခင်လှိုင်’ အဘမွန်က လေသံတိုးတိုးနှင့်အော်သည်။တွင်ခုံခုတ်သံနှင့်ခင်လှိုင်မ ကြားမူလီခေါင်းတစ်ခုနှင့်လှမ်းပေါက်မှလှည့်ကြည့်သည်။ဘကြီးမွန်ကဆရာတင်မောင်နှင့်ရပ်၍စ ကားပြောနေသောခေတ်ဆန်ဆန်မိန်းကလေးကိုမေးငေါ့ပြသည်။

‘ဖွီး ငလက်မ ဆင်စီးလာတာကျနေတာပဲ’ ခင်လှိုင်ပြောသလိုလူနှင့်ကားနှင့်မလိုက်၊ဂျင်းရှုန်အဖြူ ပျော့ပျော့၊ဘရိတ်ဘောင်းဘီပွပွကြီးကိုဝတ်ထား၏။ခြေကျင်းဝတ်၌သားရေပြားလေးကစီးထားသည်။ကိုယ်ပေ ၊မှတီရှုပ်အနက် ရင်ဘတ်စာတမ်းက ‘ဒုန့် ကစ်(စ်) မီ’ ‘ငါ့ကိုမနမ်းနဲ့’ ဆိုသောစာတမ်း။

ခင်လှိုင်တွင်ခုံကိုဂရုတစိုက်ပြန်ကြည့်သည်

‘ခင်လှိုင် ခဏလိုက်သွားလိုက်ပါကွာ’

‘ဘယ်ကိုလဲဆရာ ဒီမှာဂီယာဘောက်ပင်ခုတ်နေတာ မပြီးသေးဘူး’

‘ဂီယာ ဘောက်ကမနက်ဖန်မှတင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါတောင်ဒီနေ့ ကိုလေး လေးထပ်ပင်နယ်ဝယ်လို့ရ လာမှ သိပ်မကြာဘူးထင်တယ် မင်္ဂလာဒုံနားမှာကားထားခဲ့တယ်တဲ့’

‘ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ ဆရာ’ ခင်လှိုင် တွင်ခုံစက်ပိတ်ပြီး ဂွင်းဂွ ဆိုက်သုံးလေးမျိုးနှင့်ပလိုင်ယာ ဝက်အူလှည့်ယူကာ၊ ဝပ်ရှော့အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။အသက်(၁၉)နှစ်ခန့်အထက်တန်းကျ ကျ၊မာနမျက်နှာမျိုးနှင့်မိန်းမချောလေးက ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ခင်လှိုင်အားတစ်ချက်ကြည့်သည်။

‘မောင်းပေးလို့ရမလား ဟင်’ ဒါ ခင်လှိုင်တို့ကျွန်ုပ်တို့မကွင်းနစ်လာခေါ်လျှင် ကားမောင်းခိုင်း ပြီးကားအယူအဆ၊ဂီယာအပေးအယူ၊ဘရိတ်ညင်သာခြင်း၊ကြမ်းတမ်းခြင်းကိုကြည့်၍ပညာကိုအကဲ ခပ်တတ်ကြည့်သည်။ ခင်လှိုင်ကဒရိုင်ဘာခုံတွင်ဝင်ထိုင်ရင်းစက်နှိုးလိုက်သည်။ ကောင်မလေး မျက်လုံးစတစ်ဖက်ပင်တက်သွားပြီး၊လျှာကလေးတစ်လစ်လေးလုပ်လိုက်သည်။

‘ခင်လှိုင် ခက်ခဲရင် ကားဆွဲခဲနေနော် ဒီမှာလူမရှိဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

ကားရှေ့ခန်းအတွင်းခန်းထဲ၌ ရေမွှေးနံ့ကလှိုင်သင်နေသည်။ခင်လှိုင်ဝတ်ထားသောဘွိုင်လာစုကြီးက ဆီချေးနံ့ထွက်နေသည်။

‘ရှစ်မိုင်ကနေပဲ သွားမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အင်ဂျင်အားကောင်း၍ လီဗာ တို့ရုံလေးဖြင့်ကားကတအားဆွဲ၏။

‘ရှေ့မှာ မော်တော်ပီကယ် တားနေတယ်’ အသံကစိုးရိမ်သံလေးပါနေသည်။

ခင်လှိုင်က ယာဉ်ထိန်းရဲဘေးသို့ညင်သာစွာရပ်ပေးလိုက်သည်။အိပ်ထဲမှကားမောင်းလိုင်စင်အနီ ကဒ်ကိုပေးလိုက်၏။ယာဉ်ထိန်းက လိုင်စင်နှင့်လူကိုတလှည့်ဆီကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် ပုခုံး၌ကြယ်ပွင့်တတ်ထားသော ကက်ဦးထုတ်၊ရုပ်ဖြူ၊နက်ပြာဘောင်းဘီနှင့်အရာရှိလူငယ် တဦး ပြေးလာသည်။ ‘ဟေး နီလာ ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ နင်ကားရော’

‘ဟယ် မောင်မောင် ကားပျက်လို့ဟ စက်ပြင်သွားခေါ်တာ ဟိုမှာ မမစောင့်နေတယ်လေ၊ ဒယ်ဒီကားကြီးဆွဲလာတာ သွားအုံးမယ် နော်’

‘အေး အားမှ လာခဲအုံးမယ်’ အရာရှိငယ်က ခင်လှိုင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်ရင်းကျန်ရစ်သည်။ နီလာမျက်နှာက စကားပြောစဉ်ကအပြုံးများလွင့်ပျယ်မသွားသေး။

လေယာဉ်ကွင်းအလွန်၊ကတ္တရာစက်မှတ်တိုင်အနီးအဆင်းလမ်းဘေး၌ ဖက်ဖူးရောင် ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွန်လေးတစ်စီးရပ်ထားသည်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ခင်လှိုင်ကနောက်ကားကြည့် ကာ ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွန်ဘေး၌ရပ်လိုက်သည်။ကားပေါ်မှဆင်း မည်လုပ်သောသူ့ခြေလှမ်းမှားသွား၏။ဖက်ဖူးရောင်ကားထဲမှ ဖက်ဖူးရောင်မင်းသမီးလေးထွက်လာ သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။မျက်နှာက အလိုမကျဟန် အိုထားသော်လည်း၊ ပို၍များလှနေသလားမ သိ၊ရွမ်းစိုသောနှုတ်ခမ်းလေးကပန်းနုရောင်ပင်ကိုယ်သွေးလေးပြေးနေသည်။မျက်နှာကကော့ပျံ့ ထဲ စိုနေသောမျက်တောင်ကြီးများအောက်ဝယ် ရွန်းလက်တောက်ပနေသည်။နှာတန်ချွန်ချွန်လေးက ပြောစဉ်စင်းထင်ရှားလှသည်။ ခင်လှိုင်စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ လင်းလက်သောသွားတက်ကလေးပင်။

‘ကြာလိုက်တာ နီလာရယ်’

‘မမပဲ ဦးကိုလေးဝပ်ရှော့က သွားခေါ်ဆို’

‘မာမိကမှာထားလို့နီလာရဲ့ တွေ့ကရာစက်ပြင်သမားကိုမကိုင်ခိုင်းရဘူးတဲ့’

ကားအပြင်ထွက်ရပ်လိုက်ခါမှ မိန့်မော မေ့မူးလောက်စွာသော တင်၊ရင်၊ခါးအလှတို့ကို ခင်လှိုင်တွေ့ရ၏။ ‘အချိုးကျကျ’ ဆိုသောစကားရပ်ထက် ရှာတွေ့နိုင်သောစကားကိုခင်လှိုင်သုံးရ မည်။အချိုး အဆစ် ပြေပြစ်ရုံတင်မက၊ဖွံ့ထွားပြည့်ဖြိုးပြီးအဆီကင်းသောခန္ဓာကိုယ်၊အနေအထားကို အလေးမသမား ခင်လှိုင်ကြည့်ရုံနှင့် သိသည်။ရင်နှစ်မှာကမောက်မို့ပြီးထွားထွားစို့စို့လေးခါးကအရပ် ဆိုးလောက် အောင်ကြပ်စည်းသလို၊ထမိတ်ထားတာမျိုးမဟုတ်ပဲနှင့် (၂၂)လက်မခန့်သာရှိပေမည်။ ဖြူဝင်းမွတ်သော၊ဝါဂွမ်းကဲ့သို့၊အသာအရေကောင်းခြင်းက၊သူတိတ်အခိုးကြိပ်ပိုးခဲရသော ရွာမှခင်ယု တို့အသားဖြူသည်ဆိုသည်မှာ၊ကြယ်ရောင်နှင့်လမ်းနှယ်၊ အကွာကြီးကွာခြားလှသည်။

‘ဂွ တွေက ဒါလေးပဲလား ရလားဟင်’

‘ရပါတယ်’

နောက်ပိုင်းစက်ဖုံးကိုဖွင့်ရင်း သူ့ဘေးမှစိတ်ဝင်စားစွာလက်ကလေးနောက်ပြစ် ခါးလေးကိုင်း ကြည့်နေသော မြစိမ်းမင်းသမီးလေးကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့မဟုတ်သော အခြားရှူဆေးလိုလို ပူပြင်းပြင်း အနံ့လေးကိုရှူရှိုက်ရသည်။

ထူးဆန်းစွာခေါင်းထဲကြည့်လင်သွားသည်။ တန်ဘိုး ရှိလိုက်တာလေ၊

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်’

‘ဘက်ထရီ ဒေါင်းတာ ချာချင်မဝင်ဘူး’ ပြောပြောဆိုဆို လမ်းဘေး ဘက်ထရီဆိုင်သို့ ဝိုင်ယာ ဖြုတ်ခါအိုးကိုထမ်းပြီး အားသွင်းခိုင်းသည်။

‘စက်လည်းနှိုးမကြည့်ပဲနဲ့ သူ့သိတယ် နော်’ မမက တရင်းတနှီးလေးပြောရင်း ခင်လှိုင်ဘေး၌ ခပ်ကွာကွာရပ်ရင်း မယုံမရဲပြောသည်။

‘အလေ့အကျင့်ပေါ့ မမ’ အမယ် ပါးစပ်ကတယ်သွက်နေပါလား။

‘အားသွင်းတာ ကြာမှာလား ဟင်’

‘ကျနော်တို့အိုး အရင်သွင်းပေးမယ်ပြောတာ’

‘ဟို ဆိုင်မှာ ခဏလောက် ထိုင်ကြရအောင် နော်’ စွယ်တော် စားသောက်ဆိုင်ကို မမ မေးငေါ့ပြသည်။ တခဏ ကလေးဆုံဆည်းမိကြသော်လည်း၊ အဆင့်အတန်းမခွဲရိုးသားတည်ငြိမ်သော မမကို ခင်လှိုင် လေးစားမြတ်နိုးမိသည်။

မမနှင့်ခင်လှိုင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရောက်နေစဉ် နီလာတစ်ယောက် ဘဲ(လ်)အဲယားကား ကြီးပေါ်၌ဘေးတံခါးနှစ်ပေါက်ဖွင့်ပြီးကတ်ဆက်နားထောင်ရင်ကျန်ရစ်သည်။

မမက သေသပ်ပီရိစ္စထိုင်သည်။ ‘မှာလေ ဟဲဗီး တစ်ခုခုမှာပေါ့’

‘ကျနော် လက်ဘက်ရည်ပဲသောက်မှာပါ’

မမကိုယ်ကိုကြည့်ရင်းပဲ ခင်လှိုင်အဟာရဖြစ်နေသည်။ လုံးကျစ်ထွားစိုသောမမ နို့လေးနှစ်လုံးက ရင်ခုန်စရာ၊ စုစု မို့မို့လေးမို့ မျက်နှာနှင့်ဖိကပ်၍ရင်ငွေ့ကိုတဝကြီးရှုရှိုက်လိုက်ချင်သည်။ ဖက်ဖူးရောင် ဝတ်စုံလေးအောက်မှဝင်းဝါစိုသောမမကိုယ်လုံးလေးကို တူနှစ်ကိုယ် ကုတင်ဖြူဖြူတွင် အဝတ်မဲ့စွာ ထွေးပွေ့ ဆုတ်နယ်ပွတ်သပ်ခါ တင်းတင်းကြီးဖက်ထားခြင်၏။ သွယ်လျရှည်လျားသောပေါင်တံကြီး နှစ်ဖက်မှပိုးသားထမီလေးအောက်မှ ပြောင်တင်းလုံးနေသည်။ ကြီးမားစွဲကားဘေးသို့ထွက်နေသော တင်ပါးအစုံက ထိုင်ခုံလေးဘေးသို့လှုံထွက်နေ၏။

အို အထက်တန်းကျသောမမ အလှကို ခင်လှိုင်စိတ်မှပြစ်မှားမိနေ၏။

‘အသက်ဘယ်လောက်ရှိပလဲ မသိဘူး နော်’ မမက ဇွန်းနှင့်ခရင်းကိုလက်သုတ်ပုဝါနှင့်ကိုင် သုတ်ရင်းမေးသည်။ မျက်လုံးရွန်းလဲလဲက ခင်လှိုင်ကို စူးရဲစွာကြည့်၏။

‘နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးဘူး မမ’ ဆီချေးအထပ်ထပ်နှင့်မိမိကိုယ်ကိုမလုံမလဲကြည့်ရင်းပြောသည်။

‘အယ် လူကောင်ကြီးနဲ့မလိုက် လိုက်တာ’ မမက ရယ်ရွှင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ခင်လှိုင်ခေါင်းငုံ့ နေ၏။ မျက်လုံးအစုံက မမပေါင်ကြားဆီသို့ဝေကနဲရောက်ဖြစ်သည်။ တင်းတင်း ရင်းရင်းပေါင်ကြီးနှစ်လုံးကြားတွင်ခုံးမို့သောဆီးခုံလေးက တင်းပြောင်နေသည်။ ခြေသလုံးသားလေး များကဝင်းဝါနေပြီး မွှေးနုများအုပ်မိုးရှင်သန်နေသည်။ ခြေသလုံးမွှေးနုလေးများကကြေးနီရောင်လက် နေ၏။ သို့ဆိုလျှင်မမ၏ဟိုအမွှေးလေးများမှာလည်းကြေးနီရောင်တောက်ပနေကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ ခင်လှိုင် တွေးရင်း ရင်ထဲပူလောင်ပြင်းပြကာ ဆန္ဒတစ်ခုက ထန်ပြင်းစွာလှုပ်ရှား ယိမ်းလာသည်။

‘ဟေ့ လက်ဘက်ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ’

‘ဗျာ အော် ဟုတ်ကဲ့’ ခင်လှိုင် တယောင်ကတမ်းဖြင့် လက်ဘက်ရည်သောက်သည်။

မမအတွက် ရောက်လာသော ဆီချက်တစ်ပွဲကို မမစားနေရင်း ‘ကောင်းသားပဲ စားပါလား ဟင်’ ဆီရွဲနေသောနှုတ်ခမ်းလေးဖြင့်မမ ခင်လှိုင်ကို လှမ်းပြော၏။

‘ဝပ်ရှော့ပြန်ရောက်ရင် ထမင်းစားချိန်ရောက်မှာ မမရဲ့’

‘စကားတွေ ပြောနေကြတယ် သူ့နာမယ်လဲမသိသေးဘူး’

‘အမောင် အဲ ခင်လှိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘အမောင်ကငယ်နာမယ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေအမေ ခေါ်တဲ့နာမယ်ပါ’

‘အော် မမလဲ အမောင်လို့ပဲ ခေါ်မယ် ဟုတ်ဖူးလား’

ခင်လှိုင်ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ငါ သူ့ကိုစိတ်ကပြစ်မှားနေတာတွေများသိရင် ဒီလိုအပြုံးနဲ့စကားပြော
ပါအုံးမလား ဟုတွေ့မိရင်း အားငယ်ဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရသည်။

စားသောက်ပြီးဘက်ထရီအားသွင်းခြင်းအပြီးကိုစောင့်ပြီးမှ မမတို့ကားလေးအား ဘက်ထရီတတ်
ပေးလိုက်သည်။ ဒေါက် ဝူး ပဲ

‘ဟယ် မိုက်တယ်’ နီလာက ပထမဆုံးအထင်ကြီးသောမျက်လုံးဖြင့် ခင်လှိုင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်
ခင်လှိုင် မမကိုသာခိုးကြည့်နေသူမို့ခင်လှိုင်မျက်လုံးများမမ၏နို့ကြီးများဆီ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေစဉ်
နီလာက ခင်လှိုင်ကိုကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဟွန်း နှာဗူး မမကိုရှုတ်နေတာအမြင်ပဲ မျက်လုံးကြီးတွေကျွတ်ပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကိုကျတော့
မယ့်အတိုင်းပဲ၊ နီလာစိတ်ထဲ အောင် ကနဲမကျေမနပ်ဖြစ်ခါ ခရီးအစအဆုံးခေါ်ဆောင်လာသော
နီလာကိုစိတ်ဝင်စားဟန်မပြခဲ့သော ဘဲနာလေး။မမနို့ကြီးများကိုမျက်လုံးစူးစူးတွေနဲ့ကြည့်နေတာ အို
လွန်တာပေါ့ လူကြည့်တော့ ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့ နီလာစိတ်ထဲချင်လာမိသည်။ မနာလိုစိတ်နှင့်
လည်းဒေါပူ၏။

‘မမ သူ့ကို လမ်းစရိတ်ပေးလိုက်အုံးလေ’

‘ဟယ် မဟုတ်တာ ကားနဲ့ပြန်ပို့ရမှာပေါ့ နီလာရဲ့’

‘ရပါတယ် တိုးစီးရင် နီးနီးလေးပါ ကျနော်သွားမယ်’ ခင်လှိုင်ဆတ်ကနဲ ဝှင်းဝှားယူပြီးလှည့်
ထွက်သွား၏။

‘အမောင် ဟေ့ အော် ဒီကောင်လေး’

နီလာ မမကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမဲ့လိုက်ခါ ဘဲ(လ်)အဲယားကြီးကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

‘အင်း ဟင်း ဟင်း ပြေး ပြေး လုပ် ပါရှင်’

ခပ်အစ်အစ်လေး ငြီးတွားသံကြောင့် ခင်လှိုင်ခြေလှမ်းများတုန်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ထမင်းစားချိန် မို့
အဘမုန်နှင့်ဆရာတင်မောင်တို့ထမင်းဆိုင်သွားကြဟန်တူသည်။ ထွေးကျော်ကတော့ထုံးစံအ
တိုင်းအိမ်ပြန်စားသည်ထင်၏။

ထပ်ခိုးပေါ်မှမိန်းကလေးငြီးသံက ခင်လှိုင်ရင်ကိုထိတ်ကနဲ ပူကနဲဖြစ်သွားစေသည်။

‘အ အ နာတယ်ရှင် အို အရမ်း မလုပ်ပါနဲ့ ဆို’

ခင်လှိုင် ကျောက်ရုပ်တရုပ်လိုတောင့်သွားသည်။ထပ်ခိုးလှေခါးရင်း မှမသိမသာအပေါ်
သို့မော့ကြည့်မိသည်။

အကျီချွတ်ထားသောယောက်ျားတစ်ယောက်ကျောပြင်ကြီး၊နေခင်းကြောင်တောင်ဆရာတင်မောင်
တို့ဟုတ်မည်မထင်သိချင်စိတ်ဖြင့် လှေခါးတစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တက်လာခဲ့သည်။

‘အား အား အရမ်း အ အရမ်းနာတာပဲ ကျွတ်ကျွတ်’

မိန်းကလေးလက်ဖြူဖြူလေးကို စတွေ့ရသည်။ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော ယောက်ျားကျောပြင်ကြီး
ကိုလက်သွယ်သွယ်လေးက ဖိကပ်ဖက်ယူထားသည်။တစ်ခါတစ်ခါလည်းယောက်ျားကျောပြင်ကြီးကို
ပွတ်သပ်ပေးနေတတ်သေးသည်။

‘အို အိုး အလားလား အဲဒါ အရမ်းထိတာပဲကွယ် ဟင်း’ တိုး ညှင်းသောမိန်းကလေးအသံက
သာကြီးစိုးနေသည်။

ခင်လှိုင် လှေခါးတစ်ထစ်တိုးတက်လိုက်သည်။

‘မြတ် မြတ် မြတ် စွတ် စွံ စွံ မြတ်’

ယောက်ျားဖင်ကြီးက အားနှင့်မြောက်ခါ မြောက်ခါ ဆောင်နေသည်မို့ လဥမဲမဲကြီးက မိန်းကလေးဖင်ကိုလှဲလှဲရိုက်နေသည်။ ကြီးမားမဲပြောင်နေသောလီးကြီးကဖြူဖွေးနီရဲလျက်ပြုအာနေသောစောက်ပတ်လေးထဲပြည့်ကြပ်ကြီးဝင်နေသည်။ စောက်ပတ်ဘေး အသားလေးများက နီရဲကာ ယောင်ကိုင်းကိုင်းလေးဖြစ်နေသလားထင်ရအောင်ပြောင်တင်းနေ၏။

လှေကားကိုကျောပေးထားသဖြင့်မိုးပေါ်ထောင်ကာ၊ မြောက်ပေးထားသောမိန်းကလေးခြေထောက်လေးနှစ်ချောင်း၊ ပြုအာလိုက်တိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးဖိဝင်လိုးသွင်းနေသောလီးကြီးအဝင်အထွက်ကို ခင်လှိုင်ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

‘တော်ပြီ တော်ပြီ အကိုရယ် သူများ နာလွန်းလို့’

‘ခဏလေးပါး နှင်းပွင့်ရယ် အစ်ကို ပြီးပါပြီ’

‘မြတ် စွတ် အ အိ အိ’

‘နှင်းပွင့်’ တဲ့ အဲဒါ ထွေးကျော် အမလေ၊ သူ့အစ်မ လိုးနေတဲ့သူကဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ကိုလေး၊ ဟာရက်စက်လိုက်တာ နှင်းပွင့်က ဘာလို့ ဒီ ဝပ်ရှော့ကိုရောက်လာရတာလဲ ပြဿနာပဲ။

‘တော်ပီ တော်ပီ ပိုက်ဆံပေးချင်လဲနေတော့ အာ အမလေး ကျမ မခံနိုင်တော့ဘူး အား အား’ နှင်းပွင့်နို့ကြီးများကိုစုံကိုင်ဆွဲရင်း ကိုလေးခူးထောက်နေရာမှ ဆောင်ကြောင့်ထိုက်လိုက်ပြီးပုခုံးဆွဲ၍ ဆောင်တော့၏။ နှင်းပွင့် မခံမရပ်နိုင် ရုန်းကန်လေ ဆောင်ချလေပင်။

‘အိး ဟီး ဟီး အမေရေ အမလေး နာလိုက်တာ’

‘မငိုပါနဲ့နှင်းပွင့်ရယ် ကောင်းလာတော့မှပါ ပြီးတော့နှင်းပွင့်တိုမိသားစုကိုလည်းအစ်ကိုတာဝန်ယူ မှာပါစိတ်ချ’

‘မြတ် စွတ် မြတ် စွတ် မြတ် ပတစ်’

‘အား နာလွန်းလို့ပါ ရှင် တော်ပါတော့’

ပွဲက တစ်ဖက်သတ်ကြီးလိုဖြစ်နေသည်။ နှင်းပွင့်မှာ ကနဦးကဖက်တွယ်ထားသောလက်ကလေး များ ဦးကိုလေးရင်ဘတ်ကြီးကို စုံကန်တွန်းထားသည်။ ဦးကိုလေးက နှုတ်ခမ်းလေးများလှမ်းစုပ်တိုင်းလည်းမျက်စေ့စုံမှိတ်ခါ ခေါင်းကိုဘယ်ညာ ခါရမ်းပြစ်နေသည်။

‘နှုတ်ခမ်းစုပ်တာပဲ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့နှင်းပွင့်ရယ်’

‘ဟင်အင်း ကျမ ရွံတတ်တယ် အွန့် ဟွန်း အူး’

‘ရွံတတ်တယ်’ ဟူသောစကားမဆုံးမီမှာပင် ဦးကိုလေးကကျွမ်းကျင်စွာ၊ နှင်းပွင့်နှုတ်ခမ်းလေးများကိုဖမ်းယူငုံစုတ်လိုက်၏။ ‘ရွံတတ်တယ်’ ဆိုသောနှင်းပွင့်မျက်တောင်ကော့ကြီးများမှေးစင်းကား၊ ညိမ်ကျသွားပြီး၊ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကကြမ်းပြင်ကိုထောက်ခါ၊ ဖင်ကြီးကို ဆတ်ကနဲ ကော့ပြစ်လိုက်သည်။ ကော့ထားဆဲ ဦးကိုလေးအဆက်မပြတ်ဆောက်သည်။ နှင်းပွင့်ဖင်ကြီးကိုပြန်မချ ကော့မြဲကော့ထားသည်။ ဦးကိုလေးက မြိန်ရေယှက်ရေဆောင်လိုးသည်။

‘မြတ် စွတ် မြတ် ဖွတ် မြတ်’

‘ဒုံး ဟင်း အသံတွေအရမ်းမြည်တာဘဲ အဟင်’ ဖင်ကြီးကိုကြမ်းပြင်ပေါ်ပြစ်ချရင်းနှင်းပွင့်ပြောသည်။ လွတ်ထွက်သွားသောနှုတ်ခမ်းကိုဒုတိယအကြိမ်ဖမ်းယူငုံစုတ်ပြန်သောအခါ၊ နှင်းပွင့်ခါးကြီးကော့သွားပြန်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြွနေသောနှင်းပွင့်ခါးကိုဆွဲမရင်း ဦးကိုလေးတဆတ်ဆတ်ဖြင့် မနားတမ်းလိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

‘အား ဟား အကြောတွေ ပြတ်ကုန်ပလားမသိဘူး’
ဘယ်အကြောမှန်းတော့ခင်လှိုင်မသိ၊ နှင်းပွင့်ညှီးထွားလိုက်သံကိုကြားပြီး၊ အာခေါင်တွေပူ
ခြောက်လာသည်။နှင်းပွင့်ဖင်ဖွေးဖွေးကြီးများက ဦးကိုလေးဆောင်အားကြောင့်နိမ့် နိမ့်ကျလာလိုက်
ကော့ကန်ပြန်တက်သွားလိုက်။

‘နှင်းပွင့်ကို အကို တစ်ကယ်ချစ်သွားပြီးကွယ်၊နှင်းပွင့်ကအပေးသိပ်ကောင်းတာပဲ’ ကာမမီးတလုံ
ညှီးညှီးတောက်လောင်နေသောဦးကိုလေးကလိုးနေရင်း၊ဆောင်နေရင်းဖြင့်မောဟိုက်သံနှင့်ပြောသည်

‘အင့် ဟင့် အင့် ဘာအပေးကောင်းတာလဲ ဟင့်’

‘စောက်ပတ်ကိုညှစ် ညှစ်ပေးတာတို့၊ကော့ပေးတာတို့’

‘အို အကိုကလဲ အင့် အင့်’ နှင်းပွင့်မျက်နှာလွဲဖယ်ရင်း၊ရှက်ရွံစွာအော်သည်။

‘အကို နှင်းပွင့်စောက်ပတ်ကိုယက်ပေးရမလား ဟင့်’

‘အာ မဟုတ်တာ အ အင်း ဟင်း အင့်’

‘အကို ပြီးတော့မယ် တအားဆောင်မယ် နော်’

‘အင်း အင်း ဆောင် အင်း’

နာလှချည်ရဲ့ဆိုသောမနှင်းပွင့် ဦးကိုလေးခါးကိုဆွဲဖက်ပြီး အောက်မှကော့ပွင့်ပြန်ဆောင်နေလေပြီ။

‘ဆောင် အစ်ကို အား နှင်းပွင့် ကောင်းလာပြီ ဆောင်’

မီးကန်ယမ်းကုန်ဆင်နွှဲနေကြသဖြင့် အားရစရာကောင်းသော မနှင်းပွင့်နှင့်ဦးကိုလေးတို့လိုးပွဲကို
ကြည့်ရင်းခင်လှိုင်လီးကမာကျစ်တောင်ထလာပြီးသွေးများတဒိတ်ဒိတ် ခုံနေသည်။

ခင်လှိုင်ဝပ်ရှော့အဝသို့ကြည့်လိုက် ထပ်ခိုးပေါ်သို့ခေါင်းလေးပြန်ကြည့်လိုက်ဖြင့်ချွေးတွေပြန်လာ
နေသည်။လီးကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်တင်းတင်းဆုတ်ခါ၊လီးနှင့်စောက်ပတ်ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ကြီးလိုးနေပုံကိုကြည့်
ကာမနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာနေသည်။

‘ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် နော်’

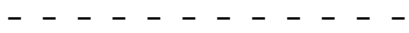
‘အစ်ကို အမြဲတမ်း နှင်းပွင့်ကိုလိုး ပေးမယ်နော်’

‘အင်းပါ လိုးပါ အစ်ကိုရယ် နောက်တော့သာအိပြီးတော့နှင်းပွင့်အပေါ်စားလေးကို ပြစ်မသွား
ပါနဲ့နော်’

‘နှင်းပွင့်ရယ် ဒီလိုမပြောနဲ့ အစ်ကိုနှင်းပွင့်ကိုတင့်တင့်တယ်တယ် ထားမှာပါ၊ထွေးကျော်ကိုကား
မောင်းသင်ပေးပြီး ကားတစ်စီးဝယ်ပေးထားမယ်လေ၊နှင်းပွင့်မောင်လေးဝင်ငွေရသွားတာပေါ့’

‘တကယ်လားဟင် ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်’ နှင်းပွင့်က ဦးကိုလေးပါးပြင်ကိုခေါင်းထောင်
ပြီးရွတ်ကနဲ နမ်းလိုက်သည်။

အော် ငွေတန်ခိုးကားကြီးမားလွန်းလေစွတကား၊ ခင်လှိုင်လှေခါးမှအမြန်ဆင်းလိုက်ပေသည်။

‘အမောင် ရေချိုးပြီးပြီ ပြန်တော့မလို့လား’

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးပြန်ရန်အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲနေသော ခင်လှိုင်နောက်ကျောမှ အသံသာ
သာလေးကိုကြားလိုက်ရသည်။အဝတ်အစားလဲရေမိုးသန့်စင်ထားသောခင်လှိုင်ရုပ်ရည်မှာခန့်ညား
တင့်တယ်နေသည်။

‘အခုလိုဆိုတော့ငါ့မောင်က လူချောလေးပဲ’ ဟုနှစ်ကိုယ်ကြား မမစကားကနှလုံးသားသို့တိုင်
ဖြတ်စီးဝင်သွား၏။

‘ကား ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ မမ’
‘မဖြစ်ပါဘူး လမ်းကြိုလို့ပါ။ မကြောင်းနစ်ကြီး ကောက်သွားသလားဆိုပြီး လာချော့တာ’
‘အာ ဟာ မဟုတ်တာ မမ ကလဲ’ လူပျိုရိုင်းလေးရှက်သွေးဝိုင်းသောမျက်နှာကိုငဲ့၏။ထိုစဉ် ဦးကိုလေး
ပစ္စည်းဝယ်ရာမှပြန်လာသည်။မျက်လုံးများက မမဆီသို့အိန္ဒြေအပြည့်သားနှင့်တစ်ချက်
ကြည့်သည်။ခင်လှိုင်အနားတွင်ရပ်လိုက်သည်။

‘အမောင် မင်းလစာ’
ငွေ နှစ်ထောင်တစ်ရာ ရှစ်ဆယ်ကို သားရေကွင်းနှင့်ပတ်ထားသော ငွေစက္ကူထုပ်ကိုလှမ်းပေး
သည်။ခင်လှိုင်ကြောင်သွားသည်၊ဦးကိုလေးကိုမော့ကြည့်သည်။

‘မင်းလစာ တိုးသွားပြီ ကိုယ်လူရဲ့ ဟားဟား’
လူကြီးလူကောင်းဆန်သောဦးကိုလေးအပြုံးကနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေ၏။ခင်လှိုင်ကငွေစက္ကူထုပ်ကိုခပ်ဖွဖွ
လှမ်းယူသည်။

‘အော အမောင်မိတ်ဆွေထင်တယ် ဒီနေ့တော့ဒီကောင်ကိုညှင်းပေတော့၊ အမောင်ကပညာ
တော်သလို စာရိတ္တလဲကောင်းတယ်၊ ဒီပြင်တွင်ခုံတွေကသူ့ကိုငွေပိုပေးပြီးခေါ်ပေမဲ့ကျနော့ဝပ်ရှော့
မှာပဲစက်ပြင်တွင်ခုံကို ထောင်တစ်ရာထဲနဲ့လုပ်တယ်၊သစ္စာရှိတဲ့သဘောလေ၊ဒါကြောင့်ဒီလကစ
ပြီးသူ့ကိုတစ်ထောင်တိုးပေးတာ ဟဲ ဟဲ ကဲ သွားကြ သွားကြ’

အင်မတန် လူကြီးလူကောင်းဆန်လွန်းသူပါပေ။
‘ကျမ ဒေါ်မြတ်သူရဲ့သမီးအကြီး ကြည်ဖြာ ပါ၊ ဦးကမမှတ်မိလို့ပါ၊သမီးတို့ကားက ဘောက်(စ်)
ဝက်ဂွန်းဖက်ဖူးရောင်’

‘အိုဟိုး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့်မြင်ဖူးပါတယ်ကြည့်နေတာ၊ ဘယ်နှယ် ကားကျန်းမာရေးကောင်းလား’
‘ဒီ ဆရာဝန်လေးတစ်ခါ၊ လာကုပေးပြီးကတည်းကဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဦးရဲ့၊ ဟင်း ဟင်း’
‘အော အော ဟုတ်ပြီ၊ ဖယ်မလီဒေါက်တာလုပ်ပေါ့ကွာ’

ခင်လှိုင် ချိန်လုံအချိုးမွမ်းခံနေရသဖြင့်မနေတတ်ပဲခေါင်းငုံ့ထားနေရသည်။
‘ကဲလာ အမောင် ဒို့ကိုတစ်ခုခုကျွေး၊ သွားမယ် ဦး’
ခင်လှိုင် စက်ရုပ်တရုပ်လိုရွေ့လျားလိုက်ပါသွားမိသည်။ဦးကိုလေးမျက်လုံးအစုံက ‘ကြည်ဖြာ’ ဆို
သောမိန်းမလှလေး၏နောက်ပိုင်းအလှကိုဝါးမြိုချင်သောစိတ်ဖြင့်ကြည့်နေခဲ့သည်ကိုတော့၊ ခင်လှိုင်
(ခေါ်)အမောင်နှင့်ကြည်ဖြာ(ခေါ်)မမ တို့သတိမထားလိုက်မိကြ။

‘အဲလို မဆိုးနဲ့ အမောင် ရယ်’ မမအသံက လှုပ်ရှားလှိုင်းထနေသည်။မွှေးသင်းပျံ့လွင့်နေသော မမ
နို့နှစ်လုံးကြားမျက်နှာအုပ်၍ အမောင် အနမ်းရှည်ကြီးကို ရှာကြာစွာရှိုက်သွင်းနေသည်။
ဆရာတင်မောင်နှင့်အဘမွန်တို့က ရှောင်ပေးထား၏။ ဆရာတင်မောင်အိပ်ယာထဲတွင်မမ ချင်
စကားပြောကြ၏။

‘ချစ်လိုက်တာ မမရယ် အသဲတွေ အူတွေပြုတ်ထွက် ကုန်မလောက်ကို ချစ်တယ် သိလား’
‘အမောင်က လူကဲလေးပဲ ဖယ်ကွာ မမ မနေတတ်တော့ဘူး တစ်ချိန်လုံးဖက်ထားတာပဲ ဟွန်း
အိုက်တယ် ကွာ’

ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြပြီ ဆိုတော့လည်း အမောင်အလိုကျ မမ လာတွေ့ရသည်။ မမ အသိုင်းအဝိုင်းက ကျယ်ပြန့်သည်။ လူတစ်ယောက်မြင်တွေ့သွားရုံလေးဖြင့် အမောင်နှင့် မမတို့ကမ္ဘာလေးပြိုကွဲသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချလုံခြုံသော ဝပ်ရှော့ထဲမှာပင် ဆုံကြရ၏။

‘ချစ်ချင်တယ် မမရယ်’

‘ဟေ့အေးကွယ် ဖယ်ဆို အမောင်ကလဲ’

မမတစ်ကိုယ်လုံး တုံ့ရီလှုပ်ရှားလာသည်။ အမောင်ပုဆိုးအတွင်းမှ မတ်ထောင်နေသော လီးကြီးနှင့် လဲလက်ကမကြာခဏတိုက်မိခိုက်မိ နေပြန်ရာ မမ စိတ်များကစင်ကလျားဖြစ်လာနေကြသည်။

အသက်ရှူမဝသလိုလဲခံစားနေရသည်။ မော့တိုက်သော ဝေဒနာက ဘယ်ကဘယ်လိုဝင်လာမှန်းမသိ။

အမောင်လက်များက မမနို့ကြီးနှစ်လုံးကို ရဲတင်းစွာ ဆုတ်နယ်ချေမှုကိုင်တွယ်နေရာ၊ မမ မကြာခဏလက်ကို တွန်းဖယ်နေရလေသည်။ အမောင်က နို့ကို ဆုတ်လိုက်တိုင်း မမ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိအကြောအချဉ်များ ပူကနဲ နွေးကနဲ ဆူကြွကုန်၏။

‘အဲလို မလုပ်နဲ့ကွာ အမောင်ကလဲ အဟင်’ မမ ငိုသံပါလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရင်းက တုံ့ကရီပြော၏။ အမောင် ကချွန်းဖွင့်ထားသော ဆင်လေးနှယ် တဟုန်ထိုးသောင်းကျန်းစ ပြုလာသည်။

‘အဲလိုဆို နောက်ကိုမမ ပေးမတွေ့တော့ဘူး’

မမခြိမ်းခြောက်စကားက အမောင်ကို တုံ့လှုပ်စေခြင်းငှါ မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ။ ဖက်ထားသော အမောင်လက်များက ပိုမိုတင်းကြပ်လာပြီး အိပ်ယာလေးပေါ်သို့ ဆွဲလှဲချနေ၏။

မမကလည်း အိပ်ယာလေးပေါ်လဲမကျသွားစေရန် လက်တစ်ဖက်က နောက်ပြန်ထောက်ရင်း ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာနေသည်။

‘မ မလုပ်နဲ့ အမောင်ရယ် မမ ကြောက်တယ် ဟင် ဟင်’

အမောင်က စကားမပြောတတ်သော မနုဿစက်ရုပ်ကြီးအလား ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြင့် မမကိုယ်အနှံ့အပြားနမ်းရှုံ့နေသည်။ လက်တစ်ဖက်ကလဲ မမပေါင်ကြားသို့ ထိုးသွင်းကာ ပွတ်သပ်နှိုးဆွပေးနေပြန်သည်။

‘အို ကြည့် ခြင်ထောင်ကြီး ဆွဲချလိုက်ပြန်ပြီ ကွယ်’ ကြည်ပြာစိတ်လေးညစ်သွားသည်။ လာတွေ့မိသည်မှာ မိမိအမှားဟု နောင်တအသိလဲဝင်လာသည်။ ‘တော်ပြီ အမောင် မင်း မင်းလွန်လာပြီ’ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြင့် အမောင်ရင်ဘတ်ကို ဆောင်တွန်း၏။

‘မမ အမောင်ကို ချစ်တယ် ဆို’

‘ချစ်တာနဲ့ ဒါ လုပ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ဖယ်’ ကြည်ပြာ ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ခြင်ထောင်ကို မထွက်ရန်ကြိုးစားသည်။ အမောင်က ကုန်းကွကြီးဖြစ်သွားသော မမ ပေါင်ကြားစောက်ဖုတ်ကြီးရှိရာ သို့မှန်းပြီး လက်ကို ထမိအောက်မှ လှိုပြီး နှိုက်လိုက်သည်။

‘အာ ဟာ အို ဒုက္ခ ပါပဲ’

နူးညံ့နွေးထွေးသော စောက်ဖုတ်ကြီးကို မိမိရရ ဆုတ်ကိုင်မိကာ၊ စောက်စိလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ မမခန္ဓာကိုယ်လေး ငါးရှည်တစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်သွားပြီး အမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြိုဆင်းလဲကျသွားရသည်။

‘ကြည့် အမောင် ပြောလို့လဲမရဘူး’

ခြင်ထောင်လေးက ခါရမ်းယိမ်းထိုးနေသည်။

အမောင် သူ့လုံချည်ကို အရင်ချွတ်ပြစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဟာ ကွာ အမောင်ကလဲ’ ကြည်ပြာ အမောင်လီးတောင်တောင်ကြီးကိုကြည်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ရှက်စိတ်ချစ်စိတ်တို့ရောမြှန်းတာလဲ၊ အမောင်ကိုအပြစ်မတင်မိပဲ၊ထိတ်လန့်ခြင်း သာဖြစ်နေရသည်။

သူ့လီးကြီးကို မမ အားထုတ်ပြခြင်းအားဖြင့်၊သူ၏အသာဆန္ဒအဘယ်မျှပြင်းပြနေကြောင်း၊နောက် မဆုတ်သောဇွဲလုံးလ၊ဆုံးဖြတ်ချက်လည်းချပြီးကြောင်းဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာနွမ်းလျမော့ဟိုက်စွာ၊ အမောင်ပုခုံးလေးကိုမှီရင်းမျက်လုံးအစုံကိုတင်းတင်းမိတ်လိုက်သည် အမောင်က ကြည်ပြာလက်ကလေးကိုဆွဲယူကာ သူ့လီးကြီးအားဆုတ်ကိုင်သေသည်။ကြည်ပြာ လက် ကလေးကိုမဖြန့်ပေးပဲဆုတ်မိထားသည်။အမောင်ကလဲ သူ့လီးအားကြည်ပြာကိုင်စေရန်အတင်းဆွဲယူ တွေ့ပေးနေလေသည်။လက်ကလေးနှင့်လီးကြီးတို့မကျစ်ကျစ်ပူနွေးနွေးကြီးထိကပ်မိသောအခါ၊ တစ်ကိုယ်လုံးခါတ်လိုက်သလို တဆတ်ဆတ်ခါ သွားသည်။

‘ဟင်အင်းကွယ် မကိုင်ချင်ဘူး ရှက်တယ်’

‘ကိုင်ပါမမရယ် ကိုယ်ချစ်သူ လီးပဲဥစွာ’

‘အိုး’ ကြည်ပြာ မျက်လုံးဇွတ်မှိတ်ခါ လက်ကိုဆောင်ရုန်းနေသည်။ဖဲကြိုးအဝါနုလေးဖြင့်စည်း နှောင်ထားခဲ့သောဆံနွယ်တို့ကဝရုန်းသုန်းကားပြေကျ၊ဖွာလံကျဲကုန်သည်။လွတ်သောလက်တစ်ဖက်က အမောင်ရင်ဘတ်ကိုထုလိုက်တွန်းလိုက်ပြုနေသောလည်းအင်အားပါသောရုန်းကန်မှုမျိုးမဟုတ် လေပဲ၊ချစ်သောအမောင်ကိုရှက်ဒေါသလေးဖြင့်ငြင်းဆန်နေခြင်းသဘောသက်ရောက်နေရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်းအမောင်ကပို၍ရဲတင်းလာသည်။ကြည်ပြာထမိစကိုဆွဲလှန်သည်။ကြည်ပြာကပြန် ဆွဲချ၏။ပြင်းထန်သောကာမသွေးတို့ကအမောင်ကို မြှောက်ပင့်ပေးနေကြလေရကာ၊ ကြည်ပြာလက် လျော့မော့ပန်းလာသည်။

‘ကိုင်စမ်းပါဆို မမကလဲ’ အမောင်အသံကတဖုတ်ထိုး ဒေါသသံပါလာသည်။

ကြည်ပြာက မာမာထန်ထန် အမောင်အသံကိုမယုံသလိုမော့ကြည်သည်။အမောင်မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည်။အမောင် နှုတ်ခမ်းများတဆတ်ဆတ်တုံ့နေပါကလား။ကြည်ပြာရှေ့မှာ မုဆိုးဒူး ထောက်ကာ ကြည်ပြာလက်ကလေးကိုဆွဲယူကာ မတ်ထောင်နေသောသူ့လီးကြီးကိုပေါ်တင်ကြီးပင် ကိုင်ခိုင်းလေတော့သည်။

‘ဟာ ဟေ့အေး ဆို အမောင်ကလဲ’

ကြည်ပြာက ထပ်ခါငြင်းနေလေ၊ အမောင်စိတ်များပိုမိုပြင်းထန်လာနေလေသည်။အကြိမ်ကြိမ် ကိုင်ခိုင်း၍မရသောအခါတွင်ကာ၊ကြည်ပြာပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖိကိုင်ပြီးအိပ်ယာပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။

‘အို အမောင် အ အင်’ ကြည်ပြာ ရုန်းကန်ထရန် အင်အားတွေကိုစုသည်။သို့သော် အမောင် ကိုယ်လုံးတီးခန္ဓာကြီးကဖုံးထား၏။အမောင်ရင်အုပ်ကြီးအောက်၌ကြည်ပြာနို့နှစ်လုံးမှာပိပြားသွားကြသည်။အ မောင်လက်တစ်ဖက်ကကြည်ပြာထမိလေးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှန်လိုက်တော့သည်။

တသက်နှင့်တစ်ကိုယ်မိမိကိုယ်တွင်းအင်္ဂါကိုစေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ဖူးသောကြည်ပြာအဘို့၊ အသက်ရှူ မှားသွားရသည်။ အေးကနဲ ဟာကနဲ ဖြစ်သွားသော အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို အမောင်က ပိုင်ပိုင် ကြီးစီးခွထားသဖြင့်လည်း ရှက်စိတ်ကငယ်ထိပ်ဆောင်သလို မူးပြာသွားသည်။အဝတ်မဲ့အသားဆိုင် ဖိုနှင့်မတို့ထိတွေ့မှုကအမောင်နှင့်ကြည်ပြာတို့နှစ်ဦးအတွက် ကြီးစွာသောခြောက်ခြားခြင်းကိုဖြစ် စေလေသည်။အမောင်ကလည်းမိန်းမတစ်ခါမျှချဘူးသူမဟုတ်သလိုကြည်ပြာကလည်းယင်ဖိုသန်းဖူးသူမဟုတ် ပေရကားလီးနှင့်စောက်ပတ်ထိလိုက်ရုံကလေးနှင့်ပင်အခြားသောစကြာဝဠာတစ်ခုဆီသို့

ခန္ဓာတွေလွင်စင်သွားသလိုမိန်းမောကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့သွားသည်။လှိုက်မောသောလက်များနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးတုံ့ချိအားနဲ့စွာဖက်တွယ်ကုတ်ခြစ်ထားလိုက်မိသည်။

အမောင်လီးကြီးကသူ့ဗိုက်နှင့်ကြည်ပြာဆီးခုံကြားဝယ်ညှပ်ကပ်နေရာမှ ကြည်ပြာစောက်ဖုတ်ဝသို့ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့ရှားနေပေရာ ကြည်ပြာ အသက်ကိုအောင်ထားမိသည်။ဆီးခုံကိုပြစ်ချဲ့သောအရေများ ဖြင့်ပွတ်တိုက်ဆင်းလာသောလီးထိပ်ကြီးက စောက်ဖုတ်နှင့်ပေါင်ကြားသို့သမတေ့ထောက်မိရာ ကြည်ပြာရင်ထဲ အေးကနဲ မို့ကာဖိုလှိုက်သွားသည်။မဝင်သေးဘူး ဆိုသောအသိဝင်လာပြန်သောအ ခါဖင်လေးကိုလိမ့်ရွေ့ကာမသိမသာတည်ပေးမိပြန်၏။

တစ်ယောက်နှစ်တစ်ယောက်စကားမပြောမိကြပဲ လက်နှင့်မုကိုင်မပြုပဲ လီးနှင့်စောက်ပတ်ထည့် ဝင်သွားရေးကို ဖင်ကြီးနှစ်ခုက လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးနေကြသည်။

‘ပြစ် ပြစ် ပြစ် ပြစ်’

‘အိုး အမောင် ဒုက္ခပဲ ဝင်သွားပြီ’

ဝင်စေရန်ကြိုးစာခဲ့ကြပြီး ဝင်သွားပြန်တော့ မမညီးတွားသံကရယ်စရာပင်ကောင်းနေသေးသည်။

‘ဝင်သွားပြီးလား မမ ဟင်’

‘အင်း အင်း ဝင်သွားပြီ မောင်မောင်ရယ်’ မမက အမောင်ကို ‘မောင်မောင်ရယ်’ ဟု အချစ်ပို သောခေါ်သံလေးဖြင့်ခေါ်လိုက်ရှာလေသည်။

‘အမောင်လိုးတော့မယ်နော် မမ’ မလိုအပ်တော့ပါပဲ အမောင်စကား အပိုတွေဆိုသည်။

‘အိုး ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး သွား’

‘မမနဲ့မောင် အားရပါးရ လိုးရအောင်လို့ပြောနေတာ’

‘ဟာ မောင်က အရမ်းပါးစပ်ကြမ်းတာပဲ မမရှက်တယ်’

‘ရှက်မနေနဲ့တော့မမရယ် မမစောက်ပတ်ထဲကို မောင်လီးကြီးဝင်နေပြီပဲ။ဘာရှက်နေရသေးလဲလို့’

‘ဟာကွာ မောင်က ပြောလေ ကဲလေပဲ အင်း အင်း အင်း’

ပြည့်တင်းကြပ်တောင်နေသော အမောင်လီးကြီးကတဖြေးဖြေးခြင်းနိမ့်ကျလိုးဝင်နေသည်မှာ မ ရပ်သေး ဝင်နေဆဲ

‘ပြစ် ပြစ် ပြစ် ပြစ်’

‘အ အား မောင်ရယ် အ အ အင်’

တစ်နေရာတွင်လီးထိပ်က မမစောက်ခေါင်းကိုထောက်ဖိခါတင်းကနဲတန့်နေသည်။ရှေ့ဆက်မဝင် ပဲ လီးခါးလည်ကြီးကွေးထွက်သွားသည်။

‘အိုး အ မောင် အရမ်းနာတယ် မောင်ရယ်’

‘မမ စောက်ပတ်ကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ဖြုတ်ထားပေးလေ မမရဲ့’

‘အာဟာ ဒုက္ခပါပဲ ရှိုး အ ကျွတ်ကျွတ် ကဲ ကဲ’ မမလက်နှစ်ဖက်ကနူးညံ့နွေးထွေးသော စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားများကို ဘယ်ညာဆွဲကိုင်ပြီးဖြုတ်ပေးသည်။

‘ပြစ် အ အား ဟာ’

ဟာကနဲ ကျွံကျသွားသည် တင်းမာမှုများပြေလျော့သွားသည်။မောင်ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို တအားကြီးဖြစ်ညှစ်ဖက်တွယ်ကာဖင်ကြီးကိုမို့ရမ်းကော့တင်ပေးလိုက်မိသည်။

‘ပြစ် ပြစ် အ အင်း ဟင်း ဟင်း ကျွတ်’

‘ကောင်းလိုက်တာ မမရယ် အိုး ရှိုး ကျွတ်’

‘မြတ်စွတ် မြတ် မြတ် စွတ်’

‘မောင် မောင်ရယ် အသဲရယ် မမကိုပြစ်မသွားနဲ့တော့နော် မောင်သာ မမကိုပြစ်သွားရင် မမ သေမှာ သိလား’

အချစ်အင်အားတွေအပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ဖုံးဖိကွယ်ကာထားသမျှသောအတွင်းစိတ်မှပေါက်ကွဲမှုလေး များအပြင်သို့ပွင့်အံ့ထွက်ကျကုန်လေပြီ။

‘ခဲလို့ကောင်းလားဟင် မမ’

‘အာ မမေးနဲ့ကွာ မမရှက်တယ် ခလေးရဲ့ အင် အင်’

‘မမစောက်ဖုတ်ကြီးကိုလိုးရတာ သိပ်အရသာရှိတာပဲ အမောင်တော့ သုံးလေးချီလောက်ဆက် လိုးပြစ်ချင်တယ်’

‘လိုး လိုး အားရအောင် လိုတော့ နော်မောင် မမကတော့မောင်ကို ပုံအပ်ခဲရပါတယ်မောင်ရယ်’ အမောင်ဖင်ကြီးကကြွတက်သွားလိုက်ဆောင်ချလိုက်ဖြင့်လှုပ်ရှားနေသည်။

‘တောက် နှမလိုးလေးက ခြင်ထောင်ကြီးချထားတယ်’

‘ကောင်မလေး ရှက်မှာစိုးလို့ပေါ့ဟ’

ဆရာတင်မောင်နှင့်အာမွန်တို့က ဝပ်ရှော့ဒေါင်မီတာဘောက်(စ်)၊ပါဝါမီတာကြီးတပ်ဆင်ထား သောခုံမြင့်မှတက်ကြည်ကြလေရာ လှုပ်ရမ်းနေသောခြင်ထောင်ကြီးကိုသာတွေ့နေရလေ၏။

‘ကြည်ပြာ’ ဆိုသောကောင်မလေးက အမောင်ကိုအတော်လေးချစ်ရှာသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် အကဲခတ်မိကြသည်။ထို့ကြောင့် အမောင်ကို သူတို့မြှောက်ပေးခဲ့ကြသည်။

အမောင်ကလဲဦးကိုလေးနှင့်မနှင်းပွင့်တို့ဖိုက်ကြသည်ကိုခြောင်းကြည့်ပြီးနောက်ပိုင်းဖါခေါ်ချရန်အထိစဉ်း စားခဲ့ရသည်။ယခုတော့မမျှော်လင့်ပဲ ကြည်ပြာစောက်ဖုတ်အသစ်စက်စက်ကြီးကို ဖိုက်ရ သဖြင့်ကံကောင်းလွန်းလှလေသည်။

‘အားရပါးရကြီးဆောင်စမ်းပါ မောင်ရယ် မမကိုမညာနဲ့’

‘မြတ် မြတ် စွတ် အင် အီ အင် အင်’ အသံများကတိုးတိတ်လေရာ ဆရာတင်မောင်မျက်ခုံး ကြီးကြုတ်ပြီးနားရွက်ကိုပေပြီး ရေဒါသဘောနှင့်သံဖမ်းနားထောင်၏။

‘တောက် လူချင်းလဲလိုက်ချင်သကွာ’

နှစ်ယောက်သားမရိုးမရွှနှင့်ဖြစ်နေစဉ်၊ အမောင်ခြင်ထောင်ထဲမှအရင်ထွက်လာသည်။ ဆရာတင်မောင်နှင့်အာမွန်တို့ ပါဝါမီတာဘုတ်ပြားကြီးအနောက်ပုန်းကွယ်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်ဆံပင်များကိုဖြစ်သလိုစုစည်းတင်ရင်းပါးစပ်တွင်ပုဝါစလေးကိုက်လျက်၊ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ဒူးလေးနှစ်လုံးပေါ်လျက် ကြုံကြုံလေးထွက်လာသောကြည်ပြာက မောင်မျက်နှာကို မျက်စောင်းလေးကြည့်ပြီး လက်သီးဆုတ်လေးဖြင့်ရင်ဘတ်ကြီးကိုခပ်ဖွဖထုသည်။နှုတ်ခမ်းကိုစူပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်းမကျေမနပ်ပြောနေပုံရသည်။

ရင်ဘတ်မှ တွန့်ကြေနေသောအင်္ကျီစကိုငှင်း၊ပြေကျ၍တင်ပါးပေါ်လှလှထမီစကိုငှင်း၊ဆွဲယူဝတ် ဆင်၍ဖြောင့်ဆွဲချသပ်ယပ်စွာပြုပြင်လိုက်သည်။အမောင်အလစ်၍စောက်ခေါင်းထဲသို့လက်ကိုထမီစ နှင့်လုံးသွင်းပြီးသုတ်ရေများကိုသုတ်ပြစ်လိုက်သည်ကိုတွေ့လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်အမောင်က ကြည်ပြာပါးလေးကိုမြတ်နိုးစွာတယုတယလေးနမ်းသည်ကို ကြည်ပြာက မျက်လုံးလေးငွေ့ရမ်းရင်းပတ်ဝန်ကျင်ကိုအကဲခပ်ရင်းရှက်ပြုံးလေးဖြင့်ခံနေရှာ၏။

အော် အချစ်ဆိုသည် တကယ်အကန်းပါပဲလား။

နှင်းပွင့်ဘဝတွင်အကိုသည်အားကိုရာချစ်လင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။အမေရယ်၊ထွေးကျော်ရယ်၊နှင်းပွင့်တို့မိ
သားစုသုံးယောက်အကြော်ရောင်းရင်းဘဝကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။

မောင်လေးထွေးကျော်ကိုဦးကိုလေးဝပ်ရှော့၌ပညာသင်အဖြစ်၊အမေ့အသိတစ်ယောက်ကပို့ပေးခဲ့
သည်။တစ်နေ့ အမေနေမကောင်းသဖြင့်၊ထွေးကျော်အလုပ်လုပ်ရာဝပ်ရှော့သို့သွားခဲ့ရာမှဦးကိုလေး
နှင့်ဆုံမိခဲ့ကြသည်။

တောက်ပသောဦးကိုလေးမျက်လုံးများနှင့်ရင်ဆိုင်ရကတည်းက၊ရိုးသားသောနှင်းပွင့်ရှင်တွေပန်း
တွေတုန်ခဲ့ရ၏။နှင်းပွင့်အရွယ်နှင့်မတိမ်းမယိမ်း၊ 'ခင်လှိုင်' ဆိုတဲ့လူကိုတွေ့ရပေမဲ့၊သူက ခင်လှိုင်ကို
လှည့်၍မျှမကြည့်ခဲ့သလို၊ ခင်လှိုင်ကလည်းသူ့တွင်ခုံလောက် နှင်းပွင့်ကိုစိတ်ဝင်စားပုံမပြခဲ့ချေ။

တစ်ပတ်အတွင်းဦးကိုလေးထွေးကျော်ကိုအကြောင်းပြု၍အိမ်သို့အကြိမ်ပေါင်းများစွာလာကာ၊အမေဆေး
ဘိုး၊ထွေးကျော်အတွက်မုန့်ဘိုးဆိုကာ၊ ငွေသုံးလေးရာပေးလေ့ရှိသည်။ထို့နောက် ဦးကိုလေး
ချိန်းဆိုချက်အရထွေးကျော်ရှိရာ ဝပ်ရှော့သို့တစ်နေ့သွားခဲ့သည်။ဝပ်ရှော့၌လူရှင်းနေသည်။ဦးကိုလေး
ကထပ်ခိုးတွင်ထိုင်နေရာမှာခေါ်သဖြင့် ယုံကြည်စွာတက်သွားခဲ့သည်။ဤမှာပင်နှင်းပွင့်၏စောက်ပတ်
ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲကြီးမားမဲနက်သောဦးကိုလေးလီးကြီးဝင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုတော့မိနှင်းပွင့်တို့ခြံနဲ့အိမ်နဲ့ကတ်ဆက်နဲ့ တီဗွီနဲ့ ဟင်းဟင်း ဘာလိုသေးလဲ။
တစ်ခါတလေ နေ့ခင်းဘက်သူလာအိပ်တယ်။အိပ်ခန်းထဲမှာပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့အားရအောင်လုပ်ပြီး၊ရေမိုး
ချိုးပြန်သွားတာပဲ၊ကြာတော့ နှင်းပွင့်လည်းအရသာရှိလှတယ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ဖြဲပြီးသာခံနေပေမဲ့
စိတ်ကတခြားရောက်ချင်ရောက်နေတာ။

ဥပမာ လေကောင်းကောင်းနဲ့ခင်လှိုင်သာလို့ရင်ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးပေါ့လေ။တရား
ဝင်မယားမဟုတ်ပေမဲ့ ဦးကိုလေးကနှင်းပွင့်ကိုပေါ်တင်ပင် အဆောင်အယောင်နှင့်ထားသည်။ဖိုက်
သည်နေရာ၌လည်းစအိုကအစ မထားပေ။

ယခုလည်းသူလာမည်ဟု ဖုံးဖြင့်အကြောင်းကြားထားသဖြင့်ရေမိုးချိုး၊အလှပြင်ကာဧည့်ခန်း၌
စောင့်နေမိသည်။ဦးကိုလေးလာမည်နေ့ဆိုလျှင်အမေ့အားထွေးကျော်ကားဖြင့် ရွှေတိဂုံ၊ကမ္ဘာအေး၊
စသည်ဖြင့်ဘုရားစုံအောင်ပို့ပေးခိုင်းရသည်။တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့လေ။

အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင်လည်းမဖြစ်ဖူးလေ၊တစ်ခါဦးကိုလေးကနှင်းပွင့်ကိုဖင်ကုန်းခိုင်းပြီးလိုးနေကြတုန်း
ထွေးကျော်အခန်းထဲ ဝင်လာလို့ပက်ပင်းကြီးတိုးပါရော။ကိုယ်အမကိုကိုယ်ဆရာကဖင်ကုန်းပြီးလိုး
နေတာတွေ့တော့ ထွေးကျော် အတော်ရှက်သွားတယ်လေ။ဘယ်နှယ်ရှက်မှာပေါ့၊အမရဲ့စောက်ဖုတ်
ကြီးကနောက်ကိုပြူးထွက်ပြီးရဲနေတဲ့အထဲ လိုးသွင်းနေတာဥစ္စာ၊ နှင်းပွင့်လည်းရှက်တာပဲ၊ ကဗျာ
ကယာကုတင်ပေါ်လှဲချပြီးစောင့်ကြီးနဲ့ပတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ဝွကျသွားတာက

ဦးကိုလေးပဲ ဆင်လီးကြီးနီးနီးလောက်ရှိတဲ့သူလီးကြီးကလေထဲမှာစောက်ပတ်ထဲက
ပြွတ်ကနဲထွက်ပြီးတွယ်စရာ ရှာမတွေ့တဲ့မျှောကြီးလိုဟိုရမ်းဒီရမ်းနဲ့နှလုံးနာဘို့တောင်ကောင်းတယ်

ထွေးကျော် သုံးလေးရက်အိမ်ပြန်မလာဘူး၊နောက်မှဦးကိုလေးစည်းရုံးပြီး၊ကားတစ်စီးဝယ်ပေးပြီး
တက္ကစီ မောင်းခိုင်းခဲ့ရတယ်၊ပြေလည်သွားပါပြီ။

နေ့လည်(၂)နာရီလောက်မှာဦးကိုလေးရောက်လာတယ်။သူ့နောက်က စီးပွားရေးသမားရုပ်ပေါက်
တဲ့အသက်ခပ်ရွယ်ရွယ်တရုတ်နဲ့အမွှေးတော်တော်ထူထူကုလားတစ်ယောက်ပါလာတယ်။သူတို့ဝယ်လာတဲ့ခေါ
က်ဆွဲနဲ့အခေါက်ကင်တွေကိုနှင်းပွင့်ပန်းကန်နဲ့ပြင်ပေးပြီး၊အိမ်ခန်းထဲဝင်နေလိုက်တယ်။

အရက်သောက်ကြမယ် ဟင်း၊ဒါသူတို့အလုပ်ပဲ အပြင်မှာတီးတိုးသံတွေကြားရင်း၊ဖန်ခွက်သံပုလင်း သံတွေ နားထဲဝင်တစ်ချက်မဝင်တစ်ချက်နဲ့၊

‘နှင်းပွင့် ထစမ်း အလကားနေ အိပ်နေတာပဲ’

‘ရှင်’

ဦးကိုလေး အလေးလျှာလေးသံကနှင်းပွင့်ကိုစိတ်ညစ်သွားစေသည်။ကုတင်ပေါ်ကခြေထောက် ချထိုင်သည်။

‘ထမီလှန်စမ်း ငါလာရင်လိုးမယ်ဆိုတာနှင့်မသိဘူးလား’

ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြတဲ့စကားတွေဟာ နှင်းပွင့်အသားကို ဆူးခက်နဲ့ရိုက်ခတ်နေသလိုပဲခံစားရ သည်။ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုအံတုပြီး နှင်းပွင့်ရန်မထောင်ပါဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ ထမီကိုလှန်ပြီး ကုတင်ပေါ်လှဲချပေးလိုက်ပါတယ်။ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့မျက်နှာတစ်ဖက်လှဲပြီးမျက်ရေတွေကျနေမိတယ်။

ပေါင်နှစ်လုံးကြားကိုသူဝင်ထိုင်ပြီးသူ့ဟာကြီးကိုသွင်းနေတော့တယ်။နှင်းပွင့်ကတော့အံကြိတ်ခံရမဲ့ဘဝကိုး ၊ နှင်းပွင့်လေဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ခံစားငိုမိတယ်။

‘မြတ်’ ကနဲသူ့လီးကြီးက နှင်းပွင့်စောက်ဖုတ်ထဲဝင်သွားရင်ပဲ၊နှင်းပွင့် မေးကော့အောင်တင်း ထားရတယ်။ အရင်ကထက် အဆမတန်ကြီးထွားလာလို့။နှင်းပွင့်သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်ဘူး။ရှုရှာ မုန်းတီးစိတ်တွေဝင်နေတယ်။မျက်စေ့ကိုလက်နဲ့အုပ်ရင်း မျက်နှာလှဲထားမိတယ်။

‘မြတ် စွတ် မြတ် စွတ်’

သုံးလေးချက်ဆက်တိုက်ဆောင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊နှင်းပွင့်ရဲ့စောက်ပတ်လေးဟာ ကွဲမတတ်နာ ကျင်သွားတယ်။အရင်ကလိုနှုတ်ခမ်းစုတ်နို့စို့မလုပ်တော့တဲ့ ဦးကိုလေးကိုနှင်းပွင့် အံ့အော့ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိတယ်။

‘အာ ရှင် ရှင် ဘသူလဲ ဆင်း ဆင်း’ လှန်ထားသောထမီကိုတင်းဆွဲဖုံးရင်း၊ဖင်ကိုလိမ်ပြီးခါချရင်း နှင်းပွင့်အော်သည်။

နှင်းပွင့်နို့နှစ်လုံးကိုစုံကိုင်ဖြစ်ညှစ်ခါအားပါးတရကြီးလိုးနေသောထိုသူက ရယ်သည်။

‘ငါလဲ ငွေပေးမှာပါကွ ဟား ဟား အင် အင်’

‘မြတ် ဖြစ် မြတ် မြတ် စွတ် ဖွတ်’ နှင်းပွင့်ရုန်းလေမှသူကပိုပြီးဆောင်လိုးရင်းမျက်နှာကြီးက ခက်ထန်မာကျောလာပြီး၊ မျက်နှာကြောတင်းလာသည်။

‘ငြိမ်ငြိမ်ခံစမ်း လိုးရတာ အရသာမရှိလိုက်တာ’ ဖုံးတဝက်၊လှန်တဝက်ဖြစ်နေသောထမီကိုသူက ရဲတင်းစွာခါးဆီမှစုစည်းပင်တင်ကာ နှင်းပွင့်စောက်ဖုတ်လေးထဲသို့ငုံ့ကြည့်ကာ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ ဆောင်၍ ဆောင်၍ လိုး၏။

နှင်းပွင့်ခမျာ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏အလိုးကိုခံဘူးသူမဟုတ်လေရာ။ဦးကိုလေးနှင့် စပ်ယှက်စဉ်ကလိုမျိုးမဟုတ်ပဲ၊ပူထူကာမျက်လုံးတွေပြာဝေနေ၏။စောက်ခေါင်းထဲသို့စူးစူးနစ်နစ်ကြီး စိုက်စိုက်ဝင်သွားသောလီးကြီးအရသာမှာဦးကိုလေးလီးကဲ့သို့ ခပ်ချောင်ချောင်မဟုတ်တော့ပဲ တင်း ပြည့်ကျပ်ပြည့်ကြီး စီးစီးပိုင်ပိုင်လိုးသွင်းနေသည်ကိုသတိထားမိသွားလေသည်။နှင်းပွင့်အိပ်ယာမှလူး လဲထပြီးလက်ထောက်ထိုင်ထမိသဖြင့်ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုထောင်ကားပြီးထိုင်လျက်သားလိုးနေမိကြ ခြင်းဖြစ်ရာ၊လီးကြီးကစောက်ပတ်လေးထဲသို့တမြတ်မြတ်လိုးသွင်းနေသည်ကိုထင်ရှားစွာမြင်ရလေ သည်။နှင်းပွင့်ကဖင်ကိုနောက်ဆုတ်ရွေ့လျင်ထိုလူကဒူးထောက်လျက်မှရွေ့လျားလိုက်လဲပြီးဆောင်

လိုးနေသည်မို့၊အရသာကြီးမှာမှိန်းပြီးခံနေသည်ထက်ကောင်းနေပြန်သည်။ထို့ကြောင့်လည်းနှင်းပွင့်ကတစ်နေရာထဲအငြိမ်မနေပဲဖင်ကိုရွေ့ရွေ့သကဲ့သို့၊ထိုလူကလည်းလိုက်လိုးနေ၏။

‘မြတ် မြတ်မြတ် စွတ် စွတ် မြတ်’

‘အ အင့် အင့် ဟင်း ဟင်း အီး အား ကျွတ်’

နှင်းပွင့်ထိုလူမျက်နှာကိုမကြည့်ရဲ၊ထိုလူကသာနှင်းပွင့်ပါးကိုအကြိမ်ကြိမ်လှမ်းနမ်းလိုက်၊နို့နှစ်လုံးကိုဆုပ်ကိုင်ခြေမှုလိုက်ဖြင့်စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာလိုးနေ၏။

‘အစ်ကို’ နှင်းပွင့်အခန်းဝသို့ဝင်လာသောဦးကိုလေးကိုအားကိုတကြီးလှမ်းခေါ်ပြီးထမည်ပြုသည်။

‘နေအုံးလေ ပြီးမှမပြီးသေးတာ အင် အင်’ ထိုလူကအတင်းအမမ္မဆွဲမိပြီးတအားဆောင်သည်။

‘မြတ် ဖွတ် စွတ် မြတ် မြတ်’

‘အား အစ်ကိုရေ အ အင် ကျွတ်ကျွတ်’ နှင်းပွင့်မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီးအသေအလဲရုန်းကန်နေ သည်ကိုဦးကိုလေးက တံခါးဘောင်ကိုပုခုံးဖြင့်မှီ၍အရက်ခွက်ကိုနှုတ်ခမ်းတွင်တေ့စုပ်ကာ၊ နှင်းပွင့်စောက်ပတ်လေးထဲသို့လီးကြီးအဝင်အထွက်ကိုမရယ်မပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်ကာယိမ်းထိုးနေသည်။ ဦးကိုလေးနောက်မှအမွှေးအမျှင်ထူလပြစ်နှင့်ကုလားကြီးကနီရဲသောမျက်လုံးကြီးများနှင့်နှင်းပွင့်စောက်ဖုတ်ကြီးကိုအားရပါးရကြီးကြည့်နေပြန်သည်။

အို နှင်းပွင့် ထမင်းလုံးတစ္ဆေအခြောက်ခံနေရ သလိုပဲ၊သူများတွေလိုးနေတာကိုရပ်ကြည့်ပြီးအရသာခံနေကြတာများ၊ အိုး ရှက်လိုက်တာ။နှင်းပွင့်မောလဲမော၊ကောင်းလဲကောင်းဖြစ်လာရတာတော့အမှန်ပါ။ဦးကိုလေးနဲ့ကုလားကြီးမတ်တတ်ရပ်ပြီးလာကြည့်တော့မှ နှင်းပွင့်သွေးတွေဆူကြွပြီးသုတ်ရေတွေထွက်ကုန်တာ ခဏ ခဏပါပဲ။အရက်သောက်ထားဟန်တူတဲ့လူကတော့ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောက်နေပေမဲ့သုတ်ရေတစ်ခါမှထွက်သေးဘူး။ နှင်းပွင့်ကျောတွေပူလာတယ်။ပေါင်ခြံတွေမှာစောက်ရေတွေနဲ့ချွေးတွေရောပြီးစပ်လဲစပ်ယားလဲယားလာတယ်။ငိုရလွန်းလို့လဲနှင်းပွင့်ရင်ကွဲမတတ်အမောဆိုနေပြီ။

‘မြတ် အင် မြတ် အင် မြတ် အင် အင်’

လေးလေးမှန်မှန်ကြီးသုံးလေးချက်ဆောင်လိုးပြီးနောက် ထိုလူရဲ့လီးကြီးကနှင်းပွင့်စောက်ပတ်ထဲကိုသုတ်ရေတွေ ဖြစ်ကနဲ ဖြစ်ကနဲပန်းထည့်လိုက်သလိုနှင်းပွင့်ခံစားလိုက်ရသည်။စောက်ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်းသုတ်ရေတွေရောနှောပြည့်လျှံပြီး ဘွပ်ကနဲ ဘွပ်ကနဲ မြည်ကုန်သည်။

နှင်းပွင့်နို့နှစ်လုံးကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်အားရပါးရကြီးနမ်းပြီးတော့မှသူကလီးကိုချွတ်လိုက်ပါတယ်။စောက်ရေတွေကမေ့ယာပေါ်သို့ ‘ဘွပ် ဖွတ်’ ဆိုပြီး အထွေးလိုက် အဖတ်လိုက်အံကျကုန်သည်။

နှင်းပွင့်မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီးတအားငိုသည်။ ‘ရက်စက်လိုက်တာအကိုရယ်’ စိတ်ထဲမှလည်းဦးကိုလေးကိုမုန်းတီး၍သွားသည်။နှင်းပွင့်ထမိကိုဆွဲဖုံးပြီး ကပ်စီးစီးပေနေတဲ့သုတ်ရေတွေကိုစောက်ခေါင်းထဲလက်ညှိုးထဲပြီးကော်ထုတ်သုတ်သင်လို့မှမပြီးသေးဘူး။ ဦးကိုလေး ကုလားကြီးကိုတွန်းလွှတ်လိုက်တာ နှင်းပွင့်တွေ့လိုက်တယ်။

ယူကြိုးမရ စိတ်လဲနာပြီးနှင်းပွင့်ဒေါသတွေမီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ဝုန်းကနဲပေါက်ကွဲသွားသည်။

‘ဟင် ရှင် သူယုတ်မာ ခွေးကြီး ရှင်သမီး ကို ဒီကုလားနဲ့ လိုးခိုင်းပါလား ဟင် ဟင်’

နှင်းပွင့်အသံလေးမဆုံးခင်မှာ ကုလားကြီးကနှင်းပွင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုကုတင်ပေါ်တွန်းလှဲပြီးအပေါ်ကခွတက်၏။မုတ်ဆိတ်မွှေးပါးသွင်းမွှေးတွေထူပြိန်းနေသောမျက်နှာကြီးနဲ့ပွတ်သပ်ပြီးမျက်နှာအနံ့ကိုလျှောက်နမ်းပြီး၊

လက်တစ်ဖက်ကထမီကိုဆွဲလှန်လျက်ကြီးမားပြဲလန်နေတဲ့လီးမဲမဲကြီးကိုစောက်ဖုတ်လေးထဲသို့သွင်းလိုက်
ပြန်သည်။

‘အား ဟ အမေ’

ကုလားလီးကြီးကနှင်းပွင့်စောက်ခေါင်းထဲ၌မဆန့်မပြဲကြီးအဆမတန်ကြီးမားနေတာကိုသိလိုက်ရတဲ့အခါ
မှာတော့၊

နှင်းပွင့်မျက်လုံပြူးရင်းနဲ့ အော်မိသွားသည်။